

Namibia (Sydvestafrika) fordømtes Sydafrikas fortsatte tilsidesættelse af FN's resolutioner, der kun var muliggjort gennem støtte fra Sydafrikas venner inden for den vestlige alliance.

Udenrigsminister *Stewart* oplyste, at forhandlingerne om Rhodesia var endt på grund af fundamental uenighed om grundliggende spørgsmål. Storbritannien anså det imidlertid for rigtigt, at et forsøg var blevet gjort på højeste niveau for at se, om en løsning kunne nås. Storbritannien havde gjort enhver rimelig anstrengelse for at tilvejebringe en løsning på basis af de seks principper, der stadig var grundlaget for Storbritanniens politik. *Stewart* advarede imod vedtagelse af resolutioner, som organisationen ikke havde mulighed for at gennemføre. Dette gjaldt f. eks. Sydvestafrikaresolutionen. Han tog endvidere afstand fra resolutioner, som klart stred imod pagtens principper. Det gjaldt således efter britisk opfattelse Gibraltar-resolutionen, der stred mod pagtens bestemmelse om, at man ved behandlingen af kolonispørgsmål skulle tillægge befolkningens interesser hovedvægten.

Spanien høstede betydeligt bifald fra de afro-asiatiske lande på grund af meddelelsen om Ækvatorial Guineas opnåelse af uafhængighed. *Spanien* hævdede i øvrigt selv at være offer for kolonipolitikken gennem Storbritanniens besættelse af Gibraltar.

Sydafrikas repræsentant omtalte generalsekretærens fordømmelse af bl. a. Sydafrika og afviste kategorisk generalsekretærens præmisser og konklusioner. Kendsgerningerne om livet i Sydafrika viste betydelige resultater og fremskridt. Ifølge en af ECAFES seneste rapporter var levestandarden i mange afrikanske lande faldet de sidste 6 år samtidig med, at bruttonationalproduktet i Sydafrika årligt var vokset med 7 pct. Han beklagede, at verdensorganisationen på et tidspunkt, hvor der var krig i Afrika, anvendte så megen tid, energi og penge på at stemple Sydafrika som en trussel mod freden.

Portugal deltog heller ikke i år i generaldebatten, men afviste i et svar samtlige anklager, der blev rettet mod den portugisiske politik i Afrika som frit opfundne påstande uden grundlag i virkeligheden. Påstande blev ikke til kendsgerninger, fordi en gruppe eller endog et flertal blev enige her-

om. Intet kunne være fjernere fra sandheden end at beskyldte Portugal for racisme og undertrykkelse.

Udenrigsminister *Poul Hartling* fremhævede, at nøglen til en varig løsning på problemerne i det sydlige Afrika ligger i Den sydafrikanske Republik, hvor det frastødende apartheidsystem stadig hersker. Danmark fordømmer denne nedværdigende racepolitik. Efter dansk opfattelse er enighed og solidaritet i Generalforsamlingen en absolut forudsætning for at udøve virkeligt pres mod Sydafrika.

Nedrustning.

Flertallet af talerne gik ind for, at de seneste tilbageslag for afspændingspolitikken ikke måtte forsinke ikke-spredningsaftalens ikrafttrædelse. Samtidig fremhævedes den i aftalen indeholdte forpligtelse til fortsatte nedrustningsdrøftelser, der burde føre de to supermagter til at indlede bilaterale forhandlinger om en begrænsning af det strategiske kernevåbenkapløb, om en fuldstændig prøvestopaftale og om andre nedrustningsskridt.

Udenrigsminister *Dean Rusk* udtalte i forbindelse med ikke-spredningsaftalen, at de seneste begivenheder havde forårsaget et tilbageslag for den internationale tillid, men at fremskridt vedrørende kontrol med atomvåben var et spørgsmål om den menneskelige races overlevelen. USA var parat til at fortsætte arbejdet med iværksættelse af en række nedrustningsforanstaltninger, der for tiden var til behandling i 18-magts gruppen i Genève.

Udenrigsminister *Gromyko* påpegede, at en standsning af våbenkapløbet og nedrustning var et af verdens hovedproblemer i dag; en løsning ville bidrage til at udjævne det økonomiske svælg mellem de industrialiserede lande og de nye lande ved en overførsel af materielle ressourcer fra våbenkapløbet til udviklingsbistand. Det størst mulige antal lande burde snarest undertegne ikke-spredningsaftalen. *Gromyko* vendte sig imod den af Bonn og visse andre hovedstæder indtagne holdning. Han gennemgik de sovjetiske forslag om at forbyde anvendelsen af kernevåben, standse alle prøvesprængninger og begrænse patruljerings med kernevåbenbærende fly og u-både. Sovjetunionen var